

Iemand vroeg me onlangs: "Greg, waarom klim je toch die bergen op? Het is levensgevaarlijk, ijskoud en het is alleen maar afzien". Ik lachte stillerjes. Dit is nu eenmaal wat ik graag doe. De bergen houden me gefocust en laten me de kleine dingen in het leven appreciëren die we elke dag als vanzelfsprekend beschouwen. Een constante reminder om de natuur te blijven eerbiedigen en het leven in het algemeen. Het gaat hem niet om het halen van de top, maar om veilig terug naar beneden te komen. En vooral, veel plezier te hebben. Te genieten.

En dat deed ik ook enkele maanden geleden. Denali, "The High One", met zijn 6194m het hoogste punt van het Noord-Amerikaanse continent en daarmee één van de continentale summits. Het was een hele stap van mijn laatste expeditie op de Island Peak (Nepal) naar deze reus.

Met een uitgekend trainingschema achter de rug, maar met een klein hartje vertrok ik op 4 mei richting Anchorage, Alaska. Het is en blijft Amerika, dus bij de aankomst op de luchthaven stond er naast een opgezette ijsbeer, je een Starbucks te wachten. Het magische beeld dat Eddie Vedder en John Krakauer me van Alaska hadden beloofd moest nog even op zich laten wachten. Na twee slapeloze nachten in de Best Western Golden Lion hotel (inclusief opgezette leeuw) vertrok ik met het hele gezelschap naar Talkeetna: onze thuisbasis en toegang tot Denali National Park. We waren nog redelijk vroeg in het klimseizoen (eind april to begin juni). Nog niemand had de top bereikt, hoewel een 50-tal klimmers het reeds geprobeerd hadden.

Na de meest angstaanjagende briefing over frostbite en vallende Duitsers, waren we klaar om het vliegtuig te nemen naar de Kahiltna gletsjer. In vergelijking met een expeditie in de Himalayas zijn er hier dragers beschikbaar. Alles wat je wilt meenemen, moet je dus zelf dragen en sleuren met een slee. Ik had al snel door dat ik het één en ander zou moeten achterlaten (overtollig ondergoed, extra baselayers, batterij adapters ...). Na enkele uren materiaal en eten verdelen, mochten we het kleine schroefvliegtuigje nemen. "We are flying light today!" riep de piloot door de intercom. Het weer was redelijk, maar door de hevige winden waren we net een mug in een straalstroom. Op en neer, links, rechts ... Het was net een speelgoedvliegtuigje. Met niet al te veel kleur stapte ik na 45 minuten uit en zette ik mijn eerste stappen op de Kahiltna-gletsjer. Prachtig!

Geen tijd om te rusten, want alles moet uit het vliegtuig gehaald worden, het kamp opgezet, sneeuwmuren gebouwd en het toilet gegraven.

Het enige menselijke afval dat mag achtergelaten worden is urine. En dat moet je doen op de daarvoor voorziene plaatsen. Voor de grote boodschap hebben ze de CMC uitgevonden: de Clean Mountain Can. Een emmer met een deksel op, met daarin een plastic zak dat gedeeld wordt onder de teamleden. Ik had eerst nog de illusie dat je na elke beurt de zak kon verversen. Niet dus. Enkel als hij helemaal gevuld is. Eenmaal vol kan je het in de daarvoor aangeduide gletsjerspleten dumpen.

Je bent zodanig bezig met de logistiek, dat je vergeet waar je bent. Met het uitzicht op de prachtige Mount Foraker en omringd door massa's sneeuw, konden we een eerste glimp opvangen van Denali. Wat een reus, wat een massief blok graniet. Het zicht is overweldigend. En zeker wanneer je beseft dat je hem moet beklimmen. Indrukwekkend!

Na twee dagen in het basiskamp, konden we aan het echte werk beginnen: het verplaatsen van het basiskamp naar kamp 1 door middel van een 'single carry' (één enkele move van het volledige kamp naar het volgende kamp). Persoonlijk was ik meer voorstander van deze manier, hoewel het veel zwaarder is. Je wint heel veel tijd in vergelijking met een 'double carry'. Hier sla je onderweg materiaal/proviand op, om het twee dagen later vanuit het volgende kamp weer op te pikken. Mijn rugzak woog rond de 20 kg., wat ik op zich goed kon verdragen. Enkel de 40 kg. zware slee maakte de verplaatsing heel zwaar. Vergis je niet, het is kokend heet en de gletsjer voelt aan als een bakoven. Zweten en verbrande neuzen, het is eens iets anders in dit prachtige sneeuwlandschap. Na enkele uren kwamen we aan in kamp 1 op ongeveer 2850m. Hier stonden er pasta en bagels op ons te wachten. Maar eerst het gebied sonderen, kamp bouwen en ... genieten van het uitzicht. De volgende dagen zat het weer niet mee, zelfs zo erg dat we een dag in het kamp moesten blijven. Een beetje lezen, slapen en eten is al wat je kan doen wanneer de Denali-rukwinden tegen je tent inbeukt. Gelukkig had-

den we sneeuwmuren. Ik wou zo snel mogelijk naar het volgende kamp vertrekken op 3400m, aangezien je op die hoogte kan beginnen acclimatiseren. Ondanks de storm en de *whiteout* besloten we ons de volgende dag te verplaatsen naar hoger gelegen gebied. Dankzij de gps vonden we onze volledige ondergesneeuwde cache (voorraad eten en materiaal) terug die we de dag voordien halsoverkop halverwege hadden moeten achterlaten. Uitgeput en ondergesneeuwd kwamen we in de late namiddag toe op 11,000ft kamp (3400m). Het weer en de omstandigheden begonnen zijn tol te eisen en 3 teamleden besloten op te geven. Ik voelde me goed en was klaar om door te gaan. Door de opgave hadden we minder materiaal nodig, dus besloten we 1 tent achter te laten. Er bleven 2 tenten over voor 5 personen. Opeens werd het wel heel gezellig 's avonds ...

De volgende dag stonden we op met een blauwe hemel en het was windstil. Een heel contrast met de vorige dagen. De sfeer zat goed in de groep en ik had het gevoel dat we met dit gezelschap nog een heel eind konden geraken. Na het beklimmen van Motorcycle Hill en het traverseren van Windy Corner (waar het overigens windstil was), waren we nog anderhalf uur verwijderd van ons kamp op 4300m. We passeerden een ijsval ter grootte van flatgebouwen en gletsjerspleten waarvan we de bodem niet zagen. Opnieuw een moment om even te bezinnen en te beseffen dat de natuur prachtig is en we haar nooit als vanzelfsprekend mogen beschouwen.

Vanaf hier kon het echte werk beginnen: we ruilden de sneeuwschoenen in voor stijgers en de wandelstokken voor de ijsbijl en de jumar. De slee bleef in het kamp en ik begon een tactiek uit te dokteren om alles in mijn rugzak te krijgen. We kregen een hele dag om het kamp op te zetten en een immense sneeuwwaand te bouwen rond onze tentjes. De zon stond hoog, een blauwe hemel en al snel stripten we onze laagjes tot enkel de baselayer overbleef. We kregen rapporten binnen van het weerstation dat we de volgende 4 dagen goed weer gingen krijgen. Nu ja, goed weer, daarmee bedoelen ze veilig genoeg om een summitpoging te wagen. Ik keek 's avonds uit op de immense headwall die werd bezet door de 14 touwlengtes vast touw. Voor het eerst voelde ik dat we dichtbij de top zaten en dat vanaf hier alles mogelijk was, zeker met de huidige weersvoorspellingen. Op een lichte hoofdpijn na, voelde ik me goed en keek ik uit naar de rustdag morgen. De zon probeerde onder te gaan, maar echt donker werd het nooit. Met het zicht op Foraker kropen we voldaan in de tent. Het werd een koude nacht. De volgende dag kregen we de melding dat de goede weersvooruitzichten

met één dag waren ingekort, zodat we onverwachts rond 14.00u beslisten toch een eerste cache te gaan dumpen op 5000m. Voor het eerst moesten we met onze zware rugzakken de vaste touwen beklimmen. Bovendien bleven we in ropeteams van 4, wat bij sommigen voor heel wat frustratie zorgde: iedereen heeft zijn eigen tempo, maar helaas is jouw tempo daarvoor niet het ideale team tempo. Ik liet ze het onder elkaar uitvechten en bleef me concentreren. Wetende dat hier op deze plek gisteren het eerste leven van het seizoen werd geëist, liet ik me niet afleiden door zo'n discussies. Ik trapte mijn stijgjizers nog eens extra hard in het ijs. Net voor Washburn Thumb op 5000m cachten we onze voorraad. Zonder problemen daalden we terug af naar het kamp. Het was bijna middernacht.

Ik stond op en keek naar de summit van Denali. Hoewel we ons vandaag verplaatsten naar het laatste kamp, leek het echt nog een heel stuk te gaan. En dat was het ook. Ik kreeg met moeite alles in mijn rugzak en voelde de 25kg. op mijn schouders zwaar wegen. Ik maakte me de bedenking dat er straks nog zeker een zevental kg. bij zou komen (van de cache die we onderweg moesten oppikken). Hmmm ... Ik besepte wat er voor nog mij lag: een zwaar stuk, en dan nog met dit gewicht. Voor het eerst in de expeditie sloeg de twijfel toe. Ik zonderde me even af en moest tot rust komen, met de bedenking dat dit alles binnen 7 uur voorbij zou zijn, en dat we dan konden uitrusten in het laatste kamp. Komaan! Jumar op de touwen en gaan. *Let's do this!* Het gewicht meesleuren was een ware uitputtingsslag, maar het uitzicht verzachtte de pijn. Wat was het daar toch mooi. Wat voelde ik mij nietig. In de late namiddag kwamen we in het kamp aan. Door het goede weer hoefden we gelukkig geen muren te bouwen. Ik viel onmiddellijk in slaap.

De volgende dag was een dag om te acclimatiseren, weerberichten checken. De dag nadien zou *summit day* moeten worden. Je wist gewoon dat dit de hardste dag van de hele expeditie zou worden, maar toch keek ik ernaar uit om te vertrekken. Ik had heel de trip tegen mezelf gezegd dat ik er vooral van moest genieten, de top is optioneel. Maar eens je zover bent gekomen, heb je maar één ding in je hoofd en dat is de top halen. Alweer een heel contrast met een expeditie in de Himalaya: hier geen vroege (nachtelijke) alpine start. Rustig opgestaan rond 8.00u, alles voorbereiden en om 10.30u vertrokken richting eerste hindernis: The Autobahn, een soort traverse waar in het verleden (en jaarlijks) al redelijk wat ongevallen gebeurden. Gisteren donderde hier nog een heel team zom.

naar beneden. Gelukkig zonder ernstige gevolgen. We waren voorzichtig en gingen vooral heel traag, wat bij mij voor de eerste maal voor frustratie zorgde. Ik wou veel liever trager gaan in de hoger gelegen secties. Nu voelde het alsof we tijd aan het verliezen waren. Het weer was grauw, maar er was geen wind. Na twee uur klimmen bereikten we eindelijk Denali Pass. Het weer werd grimmiger, de wind stak op en de sneeuw begon verontrustend hard in mijn gezicht te snijden. Dit werd opeens minder leuk. Zowat de helft van de teams achter ons besloten niet verder te gaan. We besloten om nog één uur te klimmen en dan de situatie te evalueren. Alles ging heel traag, de wind beukte als een hamer op ons in. Een uur later bevonden we ons nog steeds in dezelfde omstandigheden. Evaluatie dus. Een voordeel was dat we in live-contact stonden met de weertoren in Talkeetna. Volgens de weerkaarten moest het boven 6000m beter worden, zodat we beslisten nog een allerlaatste maal 45 minuten door te klimmen. En dan opeens, zoals in de sprookjes, ging de wind liggen en ging de hemel open. We zagen Denali liggen. Daar was de top. Adrenaline raasde door mijn lichaam, we waren zo dichtbij. We staken de Football Field over tot aan de voet van Pig Hill, de laatste helling voor de sneeuwgraat die naar de top leidt. De graad was goed beveiligd en ik checkte mijn voetstappen dubbel. Hier kan je je geen fouten veroorloven. En dan, eindelijk, stond ik op het hoogste punt van het Noord-Amerikaanse continent. Ik genoot ten volle, en kon letterlijk de kromming van de aarde zien. Ongelooflijk! Plots bedacht ik me dat ik volgende keer een Belgische vlag moet meenemen op mijn expedities. We bleven slechts enkele minuten op de top want het moeilijkste moest nog komen: veilig afdalen.

Eens in het kamp was de ontlading groot, en de honger nog groter. Maar het eerste dat door je hoofd ging: ik wil zo snel mogelijk van deze berg, een warme douche en een bed. In een recordtijd van 19 uur. keerden we terug naar het basiskamp. We liepen als het ware naar het vliegtuigje dat ons kwam oppikken en gooiden alles letterlijk in de bagageruimte. Terug naar Talkeetna, terug naar de beschaving en proper ondergoed.

Dit was het, Denali 2012. *What's next?* Ik heb mijn zinnen alleszins terug op Nepal gezet... ▲

Greg Lamarche

BLOG: <http://gregeverydamnday.wordpress.com/>

